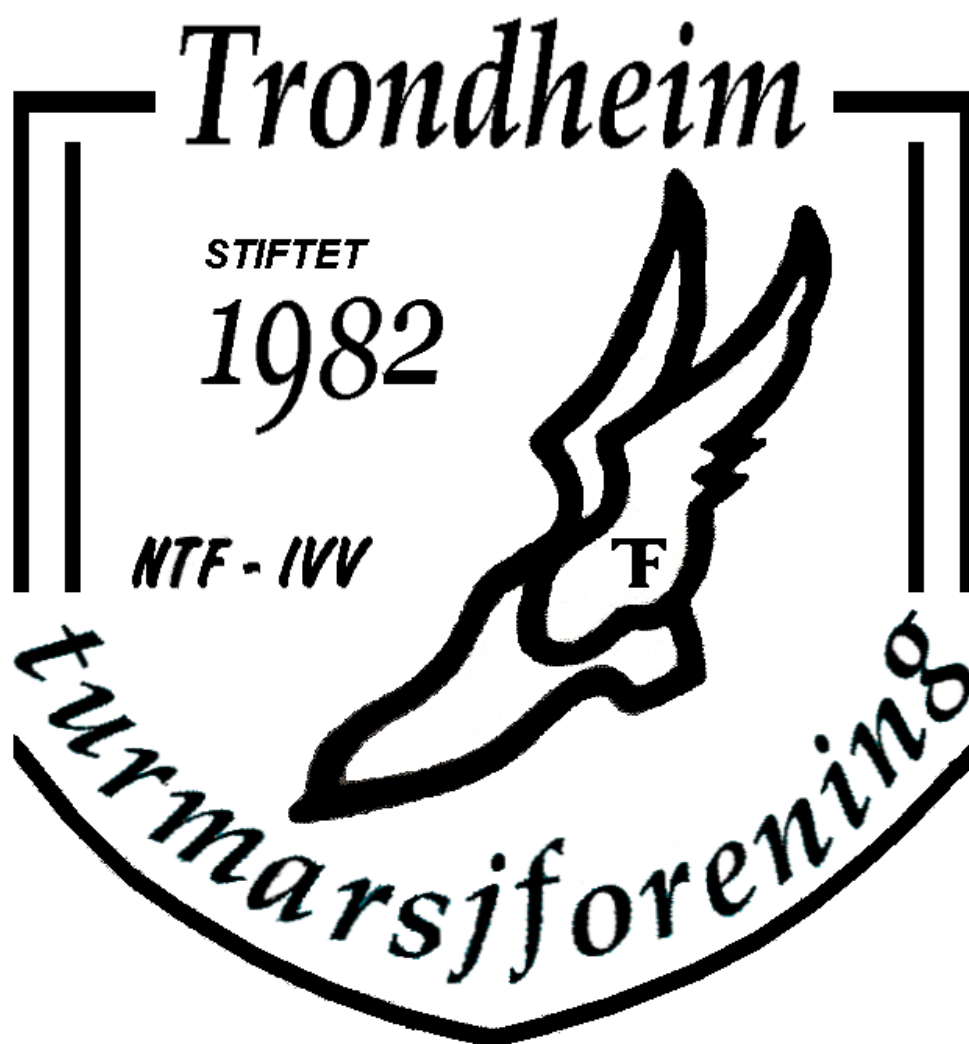

INFORMASJONSBLAD FOR MEDLEMMENE I TRONDHEIM TURMARSJFORENING

NR. 2 – Juni 2020 – 37. ÅRGANG

Kjære turmarsjvenner – våren som ble annerledes i 2020

Takk for sist! Ja da visste jeg lite om hva skulle ramme oss og våre vandringer i Turmarsjforeningen. 12. mars ble ikke bare våre faste serievandringer lagt ned, nei hele Norge ble stengt av. Det har vært en rar tid for oss alle – når gatene ble tomme, butikker stengte og Hotell City Living (Schøller) i byen låste døra for det faste startstedet for PV'ene våre, da ble vi litt ekstra satt ut. Men heldigvis stoppet ikke vi turmarsjere å gå. De fleste har ruslet og gått enten alene eller sammen noen få, og enda bedre vi har holdt oss friske og raske.

Nå er vi i gang igjen! Det har vært gjennomført 2 seriemarsjer i Ti-Trimmen 2020 og frammøte har vært bedre enn tidligere i vinter. Også gledelig er det at det har kommet til noen nye turmarsjere som ser ut til å trives blant oss. Vi skravler oss i vei; og de sier at løypene våre er lagt til steder de aldri hadde gått på alene. Men vi ønsker flere – så da er det bare å ta fram telefonen ring og spør hvem vil være med. Vår fadderordning er også så vidt kommet i gang – og da går det raskt framover til sommeren.

I år blir det vel Norgesferie for oss alle – og jeg håper at våre tilbud utenom seriemarsjer blir flittig benyttet. Det arbeides med nettsiden vår – og kanskje vi får til å legge inn noen bedre kart for RV (rundvandringen) vår. Når de fleste arrangement er avlyst i sommer – så ser det ut som i dag at vi får gjennomført Turmarsjhelga vår i september. Den er flyttet til en helg senere i september (noe som er oppført i ny oversikt i Fotbladet). Dette krysser vi fingrene for at det blir som vi tenker og jeg retter på forhånd takk til alle våre hjelpere som får dette store arrangementet til å gå videre år etter år.

Litt historikk om enkelte uttalelser om turmarsj og vandringer er de bra eller ikke bra for oss. Det har vært ulike meninger om dette – for i 1892 uttalte direktøren for Rigshospitalet det å gå eller å spasere karakteriserte han som elendig trening: «*Med spadseren i almindelig Skridtgang øver du kun faa Muskler*». Han anbefalte «Stavhæving» for kvinnene og for mennene «Hodebøyning». Stavhæving: stå med beina samlet og med tærne skrått utover. Rett i ryggen og i armene holdes en stav (kosteskaff) strakt rett over hodet. Hodebøyning: stå med hele kroppen helt rett og legg hodet ned mot høyre/venstre skulder. Nå vet dere det. Derfor tren allsidig – f.eks med stavhæving og Hodebøyning i tillegg til å gå for kropp og sjel som vi sier i dag.

En liten en fra barnemunn til slutt: *Du mormor, hvorfor prater du med deg selv?* Jeg svarer overbevisende at det er derfor at da snakker jeg alltid med en ekspert. Men en dag her ble jeg litt betenkt fordi da så jeg at ekspert ble definert som: *En ekspert er en person som har begått alle de feil som det er mulig å begå innenfor et begrenset område!*

Kanskje her ligger forklaringen på at jeg ofte går meg bort på turmarsj hvis jeg går alene.

Så må dere ha fin sommer og kom dere ut i den fine naturen vi har – gå en tur først – du kan hvis du vil! Ønsker dere alle en god tur!

Brit

Vond å vende

I de daglige rutinene har vi tilsynelatende ikke så mange valg, som å nå en bestemt bussavgang for å ankomme arbeidsstedet i tide, og gjøre noe slik eller sånn for å oppnå et visst (forventet) resultat eller for å overholde en tidsfrist. Likevel, hver bidige dag står vi overfor et vell av valg, enten det er oss bevisst eller ikke. Skal vi gå til nærmeste bussholdeplass eller sykle, eller gå til dagligvarebutikken, til frisøren, fastlegen – eller kjøre bil? Svart kaffe, eller «kaffelatte»? Vaffel eller ikke? Hvis vaffel, med syltetøy, eller både syltetøy og rømme? Starte slanking i dag, eller i morgen, eller neste uke, da det synes å passe best inn i andre gjøremål og planer? Kjøpe det fristende skoparet med fjong design, eller tære videre på de gamle, velbrukte? For vi har jo to–tre par fra før, og egentlig er de fullt brukbare ennå en tid. Valgets kvaler kalles det.

Valg kan gå på tvers av det vi har av vaner. En god del av tilværelsen styres av vaner, av «innarbeidet, fast adferd». Hver og en av oss har en haug av vaner, som egentlig er resultat av at vi gjør de samme valgene stadig vekk. Vaner kan være positive, eller negative, for den enkelte av oss, for de pårørende, for naboene, nærmiljøet, nasjonen, ja for jordkloden. Nesten alt vi gjør har noen form for konsekvenser. Det kan virke som om vaner oppfattes som noe negativt, for vi har jo uttrykket om at gamle vaner er vonde å vende. Men vaner kan også være gode vaner. Språket vårt har mange uttrykk om vaner: vanens makt, å være vant med, uvane, vanligvis, ha for vane, dyre vaner, vanedannende, vanesak, vanetenkning m.fl. Ett er sikkert: vanedyr er ikke en truet dyreart.

Denne epistelen ble skrevet i en periode da det meste fulgte vanene en hadde lagt seg til for å orke mørke, møkkavær og ditto føre, i før-koronaisk tid. Og se bare hvordan det har gått med de mange vanene våre fra 12. mars til dags dato. Vi måtte legge dem til side, revidere dem eller lage nye, og det i full fart. Her kan nok hver og en av oss ha noe å fortelle.

Elis Fremstad

Velkommen til 3-dagers fra Utleira skole i Trondheim 18. – 20. sept. 2020

Fredag 18. september arrangeres

Tine-marsjen

for 31. gang.

5 og 10 km: start kl. 18:00 – 20:00

Lørdag 19. september arrangeres

Ormen Lange

for 31. gang.

5 og 13 km: start kl. 08:00 – 12:00

60 og 100 km: start kl. 07:00

Søndag 20. september arrangeres

Trondheimsmarsjen

for 38. gang.

5 og 13 km: start kl. 09:00 – 12:00

23 km: start kl. 09:00 – 10:00

Bra med parkeringsplasser. Muligheter for overnatting. Kafeteria på startstedet.
For ytterligere informasjon, ring Brit Solli Isachsen: 900 63 521 eller Anne Mette
Hybertsen: 992 94 317.

Velkommen!

Trondheim Turmarsjforening

Minneord - Inger Wikmark

I slutten av april fikk vi den uventede og triste beskjeden at Inger var død. Hun ville fylt 80 år til sommeren. Hun hadde ulike helseplager de siste årene, men det var ingen ting som tilsa en slik brå bortgang. Etterat hun ble innlagt på sykehuset tok det bare to døgn før hun døde.

Jeg ble kjent med henne via turmarsj og felles kjente. Det utviklet seg til at vi møttes regelmessig heime hos hverandre, noe som gikk over flere år. Å komme heim til Inger på Angeltrøa var å nyte godt av hennes gjestfrihet og glede av å lage god mat. Det var rikelige porsjoner etterfulgt av kaffe med masse kaker. Maten var ikke sjelden tilsatt smaker/krydder hun

hadde tatt med fra sitt tidligere heimland USA. Hennes egenskaper som vertinne hadde turmarsjens medlemmer også gleden av å nyte i de årene hun var med i forpleiningkomiteen. Jeg husker spesielt hennes fine oppsats med fargerike cupcakes.

Inger var amerikansk med nære slektsbånd til Norge. Hun var den yngste i søskenflokken. Som ung studerte hun norsk i USA og underviste også i norsk da hun arbeidet som lærer der. For omtrent 25 år siden giftet hun seg med Jan og flyttet til Norge. Tilsammen ble de en stor familie med mange barn, svigerbarn og barnebarn. Som hos mange med to heimland ligger det stadig et savn i bunnen av å skulle vært der man ikke er. Slik tror jeg det også var for Inger. Hver sommer var hun flere måneder i USA for å besøke familie og venner.

På grunn av at Inger døde så fort og reisemulighetene for tiden, hadde ikke noen av hennes barn anledning til å komme til begravelsen. Jan fortalt at de hadde video-overføring fra sermoneien slik at barna fikk være med på det måten. Han sa det opplevdes fint.

Jeg er takknemlig for å ha fått være Ingers venninne og lyser fred over minnet.

Kjellvår Eriksen

Hipp og hipp HURRAA for 80 åringen Jorun Gundersen

Og gratulerer med vel overstått, kjære Jorun. Når dette Fotbla'e kommer på trykk, har du vært 80 år en måneds tid. Den 6. mai er Joruns fødselsdag. Etter planen skulle

Og rundt deg vi står.....Gratulere!

Foto Bjarne

Jorun feire
runddagen i Japan,
sammen med leder i
Tromsø

Turmarsjklubb.

Billettene var bestilt,
hotellrom likeså.
Men sist uke fikk
Jorun vite at turen er
avlyst, og hun har
fått tilbakebetalt
pengene. Men neste
år kanskje? Jorun ser
framover. Nå satser
hun på OL i Korea i
2021.

Jeg skrev engang at
vi kunne bruke et
helt Fotbla'e på å
skrive om Jorun sine
meritter når det
gjelder turmarsj.

Det var litt usikkert

om det ville bli utgitt noe Fotbla' i juni i år, da alle turmarsjer i inn-/og utland er avlyst, og følgelig lite stoff. Men vår redaktør mente at Fotbla' spiller den tiden vi lever i, og dette året er spesielt. Med andre ord, et tynt Fotbla'e er bedre enn intet Fotbla'. Jeg fikk Jorun til å skrive ned de IML-marsjene hun har gått, og vi avtalte en passiar på OBS, Lade, hvor vi hadde et timelangt intervju. Med god avstand til andre brukere av kafeen. Jorun fortalte og fortalte, helt utrolig at hun husker hvor i verden hun har gått, og når.

Jorun er en ener. Hun har gått turmarsj i alle Norges kommuner, og i de fleste av verdens land. Men en kommune gjenstår, nemlig Molla-marsjen i Nordland fylke. Hun skulle gått i den kommunen i 2019, men av og til endrer arrangørene datoer for marsjer, og dermed ble det marsjkollisjon. Jorun valgte å dra til Nijmegen. Hun skulle jo gå Herveisvandringen på samme reisen. Derfor står Molla-marsjen for tur nå i 2020. Om marsjen blir arrangert. Foreløpig er det uklart.

Ikke bare i de norske kommuner har hun gått, hun har også gått IML-marsjer i alle verdensdeler. World Wide Walking festival, 18 Walking Events. Israel, Borås

Sverige, Belgia, Storbritannia. Sveits, Frankrike, Tyskland, Luxembourg, Danmark, Irland, Nederland, Finland, Norway, Italia, Østerrike, Brno, Barcelona, Fulda Tyskland, Kaunas Litauen.

Videre Pan Pacific Region:

San Antonia USA, Rotorua New Zealand, Canberra, Australia, Yausushiro Japan, Dalian Kina, Beijing Kina, Arlington USA, Won-Ju Korea, Higashi-Matsuyama Japan, Taipei Chinese, Jogjakarta Indonesia

I tillegg har hun gått IML- vandringer i Victoria, Canada, Vancouver, USA, og noen i Sveits, Østerrike og Tyskland, som hette Winervaldd. Hun har også gått flere IML-marsjer som nå er gått ut av listene, mange har hun gått flere ganger. Den siste IML-marsjen gikk hun i San Antonia i Amerika i år, sammen med Anne Mette Hybertsen, Sylvia og Jørn Skorstad. De kom seg akkurat hjem i tide, før grensene ble stengt og karantenetiden slo til. Jorun har gått i Kina 5 ganger, 5 ganger i Japan også.

Jorun har vært med på nesten samtlige Olympiske-arrangementer, et unntak er OL i Estland. Jorun og 3 andre damer kjørte gjennom Østerdalen da de kolliderte med en diger elg på Kolomoen. Elgen landet på panseret, med bakbeina inn gjennom frontruta, Jorun og passasjeren i forsetet ble lagt inn på sykehus, passasjeren måtte sy 17 sting i hodet, og bilen ble totalhavarett.

OL i Tyskland i 1991 fikk hun heller ikke med seg, da dette kolliderte med annen marsj hun heller ville gå, nemlig Herveisvandringen på 300 km. Denne marsjen går over 7 dager. Jorun mista 2 dager på en Herveisvandring da bilen hennes ble påkjørt på en ferjekai, slik at hun «bare» fikk med seg de siste 5 dagene. Hun har ikke gått alle 30 Herveisvandringene i sammenheng, sier hun, enkelte år har hun prioritert andre vandringer.

I 2008 ble hun påkjørt av en syklist, og skadet i en arm og en skulder, dette har plaget henne i alle år, og hun har føling med dette også i dag. Ellers er Jorun frisk og rask. Det vet vi jo som har gått sammen med henne i alle de år. Jorun er en «mor» for alle, hun tar imot nye vandrere, som vi ser altfor lite av, med et smil, hun er bestandig i godt humør, og er et utpreget JA-menneske.

På spørsmål om hva hun er ser tilbake på med størst stolthet og glede, er da hun og Otto gikk hele Irland på langs, en 720 km lang marsj. Marsjen var arrangert av en turmarsj-leder i Irland, 4 vandrere gjennomførte, Jorun var eneste dame. Turen gikk over 10 dager, og de gjorde ca 7.2 mil pr. Døgn. De lå på Bed and Breakfast overnattinger, startet uten frokost, men spiste første måltidet i 12 tiden. Den siste dagen, etter at marsjen egentlig ble avsluttet, gikk de 40 km. Otto gikk ned 6 kg på Irland-turen, og etter gjennomføringen ble han lagt inn på hospital der, og Pace-maker ble vurdert. Det ble det ingenting av, dette fikk han først i 2006, i Norge.

Videre er Jorun glad for å ha gjennomført Jan Baalsrud-marsjen i Tromsø, dette er en 9 dagers vandring. Mulig hun kan gå den i år?

Nijmegen har Jorun gått 17 ganger.

Jorun har aldri avbrutt en marsj, hun sier hun aldri føler seg sliten, og aldri har hun hatt et gnagsår. Men da Trondheim Turmarsjforening arrangerte 1000-timeren i 1997, fikk hun likevel en reaksjon. Hun ble ikke sliten i kroppen. Etter i ha gått i flere døgn, stort sett uten å sove, og uten mat, og kom tilbake til startstedet, oppdaga hun at grantrærne var røde. Da skjønte Jorun at hun måtte ta en pause. Hun kjørte hjem, dusja og spiste, og sov i 8 timer, og var tilbake i løypene. Jorun gikk tilsammen 218 turer. Uansett når vi andre, vanlige turmarsjere gikk, var Jorun å se. Like blid bestandig. Ofte gikk hun hele døgnet, og gode venner fikk høre om dette. Politifolk brukte å lufte politihundene sine i området om natta, og de sjekket ut når Jorun var ute alene, de fulgte med henne. Så hun var aldri redd.

Når startet eventyreren Jorun sine turmarsjer? Hun sier hun gikk første gang i 1980, hun jobbet da på Nidar sjokoladefabrikk, gikk på betonggolv i tresko, og hovna opp i beina. Hun hadde mistet ektefellen, hun satt hjemme og deppa da gode venner fikk henne med ut på en marsj, og dermed var det gjort.

Hun kjører sin bil gjennom Norge, utlandet, overalt. Ofte sover hun i bilen, men etter hvert har Jorun venner over hele verden, og hun blir invitert med på mat og overnatting. En episode nevner hun, da hun og andre vandrere var i Japan, var det plutselig en japaner som reise seg og bukket høflig for henne. Da ble reisefølget hennes imponert. Bare ett par ganger har hun reagert på mat og drikke. En gang i Østen fikk hun servert ris med noen røde klumper. Det røde hadde en merkelig konsistens, og ikke noe smak. Hun spurte forsiktig hva dette kunne være, og måtte gi seg med spisingen da andre fortalte at dette røde var biter av slange. Da ble Jorun mett. Veldig mett.

På spørsmål om hun hadde opplevd noe skremmende, kunne hun fortelle at engang på vandring i Finnmark var det en blotter som skremte henne. Han fulgte etter henne, men dengang var Jorun ung og sprek, og hun greidde å springe fra ham. En annen dame hadde også blitt utsatt for denne fyren, og hadde varslet politiet der. Men de fant han ikke.

Jorun sier at hun stiller små krav, hun har bodd i rekkehusleiligheten på Risvollan i 50 år, og hun greier seg med det hun har. Hun betaler sine regninger, og går for resten av pengene. En gang fikk hun sponset 2 par joggesko fra Adidas. Jorun er så tilfreds med livet sitt. Hun vokste opp i små kår på Selva, mange delte huset hun vokst opp i, hun fikk ingen utdanning utover Framhaldsskole, og måtte tidlig ut og forsørge seg selv. Nå har Jorun fått brev fra Trondheim kommune, som vil komme på hjemmebesøk til folk over 80 år, og sjekke om det er behov for assistanse i hjemmet. Da ler Jorun. Hun greier seg helt utmerket selv. Vindusvask tar tid, men det går.

Jorun har utallige historier om turene sine, som sagt, vi kunne brukt et helt Fotbla på hennes meritter, men det får bli en annen gang.

Aud Mirjam

Glade maidager!

Nå i mai henger i taket i Valentinlyst senter, som er mitt «nærkjøpesenter», en rekke skilt med flaggvimpler og blomstereng i hvitt, blått og rødt og det håpefulle budskapet «Glade maidager!» Aldri har vel forventningene om en glad og god mai slått mer feil. Hvitt ble det, med hyppige snøfall, som ble fotografert fra verandaen nesten hver morgen i uken før den 17. Kveldene ble blåsvarte av tungt skydekke slik at en kunne se rødt av ergrelse over lavtrykket som skrudde seg fast over vår landsdel. Det var til å bli værsyk av. En kveld sendte jeg et snødekkebilde til en kollega sørpå og fikk til svar at der var det grønt og omlag 15 grader pluss. Der hadde han en fordel, mens jeg til gjengjeld holder til i en landsdel der en viss ubuden gjest fra Kina ikke gjorde seg så tungt gjeldende som i hans nærmiljø i Viken fylke. Der bor nå vikingene, må vite. Uansett, maidagene har til nå blitt alt annet en glade. Mye er gått på tverke eller i vasken, eller har ikke gått i det hele tatt. Ikke engang seriemarsjene våre. Og alle avlysningene fremover ... På den annen side har vi hatt god anledning til å tenke over hvor privilegerte vi er, sammenlignet med innbyggere i land med dårligere levekår, skrale sosiale ordninger og sære politikere som tror de vet bedre enn fagfolkene, som har innrømmet at de dog ofte er i tvil. Meteorologene sier været vil bli bedre fra slutten av uke 21. Mai har da fremdeles en uke på seg til å gi oss et hint av glade maidager og til å kurere værsyken. Når du leser dette, vet du om det ble tilfelle.

Elv Fremstad,

20. mai, værsyk på 5. måneden dette året

Fra barnemunn: I gamledager sa man «jeg elsker deg» til folk. Nå trenger man tilfeldigvis ikke å anstrenge seg så forferdelig skrekkelig lenger. Jeg tror det holder at man sier: «kom hit». (Holger, 8 år)

Betraktninger i disse koronatider

Mandag 16 mars. En merkelig tid vi lever i nå. Hjemmeisolat, uten å være sjuk eller smitta av noe som helst. Men vi er jo gamle, og dermed i risikogruppe.

Vi hørte de skumle nyhetene i forrige uke, og tenkte at når vi hadde fått gjort unna en par avtaler før helga, skulle vi pakke bilen full av mat av ymse slag, og kjøre ut på hytta på Nordmøre. Vi har hytte i «grisgrendt» strøk, dvs ingen hyttegrend akkurat. Der kunne vi nok være uten koronasmitte i nærheten, og hadde nok mat uten å benytte nærbutikken ca 3 kvarters kjøretur unna.

Men så kom det oppfordring om ikke å dra på hytta, og etterrettelige som vi er, ble vi i byen. Så kom det avlysning på våre faste turmarsj-turer, stengte kafeer, og spisesteder, og stengt treningsinstitutt. Vi er i heimen, går oss turer ut i nærmiljøet, og holder oss aktive så godt vi kan. Men til alt overmål kobla PV-fri appen seg ut, verken gubben eller jeg kom i gang med de 7 km vi gjerne ville gå. NB, vi gikk lell, altsså. Gubben fikk ordna appen etter hvert, min henger stadig etter.

Vi går som sagt lufteturer, ser ganske få ute på veiene, mest gammelt folk egentlig. Merkelig hvor mange som går med ryggsekker i bygatene. Skulle ikke være ute på hamstringstur vel? Vi var en tur på Rema 1000 fredag, trodde ikke våre egne øyne da det knapt var en parkeringsplass å oppdrive, og fullt av folk med smekkkulle handlevogner. Omtrent som når vi er med datter Kjersti på Carrefourbutikker i Frankrike. Der handler folk som like før jul hjemme. Riktignok holdt vi god avstand til folk, og brukte hansker da vi betalte på kortautomaten. Nå er vi i første hjemmeuka, sola skin og snøen smelter, og vi skulle så gjerne vært ute på hytta ved sjøen. Det blir vel andre tider, får vi tro.

En onsdag da været var bra, gikk vi til Grillstad Marina og tok en vaffel og en kopp kaffe. Onsdag er jo Turmarsjdag, og vi prøver å holde så normale rutiner som mulig.

Palmesøndag og nå har snøen og isen så godt som forsvunnet i lavlandet. Det er en fornøyelse å gå uten piggsko, vi har funnet fram joggeskoa, og har lagt vekk ullstillongsen. Dvs, ullskjorta er fortsatt aktuelt, for den 28.03.20 kom vinteren tilbake, med snø og vind så det holder. Vi fikk en liten video fra barnebarn i Frankrike, 4 åringen satt på et akebrett i hagen der. Ifølge mora savna han snøen, og spurte hver dag om hva de skulle gjøre, om de skulle gå på ski. De bur noen minutters kjøring fra Jurafjella, og tar heis opp til snø og vinterføre, svigersønnen er en ihuga Telemarkskjører, og gutta er med både på bortover- og nedoverski. Nå er det varmt og vårlig der, og plenen skulle vært klippet. Bestefar Gerhard er savnet.

Når vi ikke er ute og går, leser vi, jeg løser kryssord og strikker, og så kikker vi ut av stuevindue og ser på folk. Og det er sannelig ikke mange å se. Akkurat nå er det et foreldrepar som lærer to småjenter å sykle.

Fredag gikk vi til byen, og tok en lunsj på Bristol. Det er noen få kafeer/restauranter som har åpent.. Artig å sjå folk. Treffer vi noen, snakker vi med dem, omtrent som om vi var på fjellet i Gran Canaria. Vi sa det til dattera i Melhus, hun syntes det var

en dårlig ide å gå ut og spise lunsj i disse tider. Så heretter blir det nok lunsj på Persaunet. Vi tilhører en lydig generasjon.

Men altså, i kveld er det 56 år siden Gerhard og jeg satte på oss ringer, som det het engang. Vi var i Isfjorden, det var påskeaften, og tid for forlovelse. Så vi skal feire med familien i kveld, dvs vi skal møtes på nettet, en familie i Frankrike, og en på Melhus, et barnebarn utenfor Narvik, og et i Fossegrenda. Vi tar en skål for våre foreldres barn, som vi bruker å spøke med, for livslangt samliv for oss to, og håp om et langt og lykkelig liv også for neste generasjon.

PS, Gerhard og jeg kom oss ikke til frisør før det ble stengt, så det er et langhåra eldre par som svinger glasset i kveld.

Aud Mirjam

27. mai og endelig kan vi møtes til den første Ti-trimmen

Hilsing i disse koronatider. Aud Mirjam og Gry møtes etter to måneder i karantene.

Foto: Bjarne

India utenfor allfarvei

var tema for redaktørens utflukt i november. Mumbai var startpunkt. Derfra skulle vi fly langt inn i landet, men flyselskapet var gått konkurs. Tog! Indisk tog, et eventyr! Men å sikre seg togbilletter i kamp med tusener av indere, glem det! Så etter en ettermiddag i et filmstudio med filmstjerner fra Bollywood, gikk vi løs på en "buss for fly" reise østover. Det ble mange dager med god buss, stødig og god sjåfør, lange etapper, synsinntrykk, lyder – inklusive tut og bært - og lukter uten ende.

Så var det tiger'n. Vi var i jungelbokens land og bodde bl.a. i to nasjonalparker. Bra innkvartering, god mat og hyggelig betjening.

Nasjonalparken Kanha var den første. Ut med firehjulsdrevne på ettermiddagen, gode biler, militære kjøretøyer som er blitt sivilister. Skiftende landskap. Indisk jungel er ikke regnskog, det er tørr løvskog, med åpne gressganger og fjellknauser. Ingen tigergaranti! Vi kjørte rundt og rundt, opp og ned, fram og tilbake. Så spor, så noen fjerne skikkelser. Så, plutselig, i veikanten, ti meter unna, i gresset, tiger! Den gikk lenge der inne i tørr underskog, dukket fram av og til. Og så, med ett, var den ute på grusveien, mellom bilene! Den gikk mellom bilene våre, lenge, satte seg ned og

slikket seg om munnen da den så meg, gikk litt videre. Vi kunne ha strukket ut en hånd og sagt pusepus. Tigere er vakre dyr, slanke, rene i pelsen, klare tegninger av svart og gult og litt hvitt. Litt inne i skogen hørte vi ul, det var hjorter som advarte hverandre. Da frøs jeg på ryggen, da forsto jeg at dette var

Foto: Bjarne ingen pusekatt, det

var en tiger, det var Sher-e-Khan, jeg var virkelig midt i jungelbokens land – i 43 minutter var det oss og denne tigersen. Tanken, stemningen gir meg fortsatt frysninger. Det var magisk.

Bjarne

Slik går no dagan, og det gjør vi og

Langfredag – og den dagen er lang, både når det gjelder den religiøse betydningen om dagen, og når vi tenker tilbake på barndommens lange fredager. Den gang – for 50-60 år siden, var det ikke aktuelt å gå ut på langfredag. Litt lettere ble det da vi kom i tenårene, og vi kunne gå ut i skog og mark på ski. Det var lov.

Men nå, langfredag 2020, er det fortsatt lov å gå ut. Akkurat nå, når klokka nærmer seg 11, er det faktisk ikke mye fristende å gå ut. Det snør, det snør. Piggskoene er forsåvidt parkert, men ullbuksa og ulltrøya ligger fortsatt ganske tilgjengelig.

Men poenget med dette innlegget, er at som dagene går, går også vi. Gubben og jeg har gått for foreløpig ca fire hundre kroner hver. Da tenker jeg på PV fri, og den registreringen vi gjør på egen hånd. Gubben noterer omhyggelig hver tur vi starter og gjennomfører. Og legger penger til siden til vi igjen kan oppsøke hotell Living og få registrert turene våre. Litt tåpelig, egentlig, vi kunne jo gått alldeles gratis på de samme turene. Men det er litt artig å konkurrere med oss selv, og andre. Turen gir en ekstra inspirasjon når vi sjekker på appen hvor mange kilometer vi har gått. Og det er merkelig hvor mange andre gåere vi møter på våre turer. Når sant skal sies, møter vi sjelden turmarsjere fra miljøet, og ser vi noen, hoier vi og stopper med god avstand og slår av en prat. Apropos slår av en prat, ofte snakker vi med helt ukjente på våre turer. Tydelig at det er flere som synes det er kjekt å treffe folk og snakke med noen en ikke er i hjemmekarantene med. Det er artig å se unger som er ute med foreldrene, noen sparker ball, andre lærer seg å sykle. Det er sjelden vi ser barn og besteforeldre sammen. Den 21 april skulle vi få besøk av barnebarna i Frankrike. De har til vanlig vårferie i tiden 21 april til 3 mai. I Frankrike har de ikke så lang påskeferie som vi har. Men nå har nok ungene i Frankrike skolefri og hjemmeskole, egentlig mer fri enn foreldrene setter pris på. Hverdagslivet savnes.

Men nå har myndighetene åpnet for at vi igjen kan dra på hyttene. Vi er jo på Facebook, og det var godt å sjå bildet av hyttene våre. En av de fastboende hadde lagt ut et bilde, med tekst om at det var tomt i Plassen, som grenda vår kalles, og det ble skrevet at de savnet hyttefolket. Godt å høre. Fastboende og hyttefolket går godt sammen. Det er bare 12 fastboende i grenda, og 7 hytteiere. Vi har trivelige kaffestunder sammen.

Ellers har vi hatt fornøyelsen av å lese betraktningene fra Magnus Småvik fra hans tilværelse ombord på jordomseiling, sammen med Åse. Skipet har nok vært ganske koronapreget, og det har vært et spenningsmoment om Magnus rakk å komme seg hjem til Trondheim for å feire sin 80 årsdag. Det rakk han nok ikke, idag, langfredag 10 april fyller han 80 år, og tydeligvis er de fortsatt ombord.

Ja, dette var mine betraktninger så langt, etter 4 uker i hjemmekarantene. Utallige bøker har jeg lest, utallige kryssord er løst, og en sommertopp er så godt som ferdigstrikket. Jeg rakk akkurat å bestille garn til nok en genser fra Garnius. Så det blir nok flere ferdige strikkeplagg i løpet av disse månedene, nær sagt i fangenskap. Jeg ble født sommeren 1945, så jeg har ikke opplevd 2 verdenskrig. Men nå har vi en fiende som vi ikke ser, men som gjør seg kraftig gjeldende. Måtte verden snart normaliseres.

Aud Mirjam

Redaksjonens side.

Ved utgivelsen av siste utgave i mars var koronasmitte en fare som lå foran oss. Her i Norge har vi kommet ganske bra gjennom første bølgen og er i en prosess med å åpne opp igjen for normale aktiviteter. Vi måtte kanslere 7 marsjer inkludert 17. mai.

Innholdet i Fotbla'e bærer også preg av at aktiviten har vært sterkt redusert. Vet at mange har gått i små grupper, 4-5 personer eller alene i marka på ski så lenge snøen lå, til ca 20. mai litt opp i høyden, slik som Heimdal og videre innover. Håper vi får mer av det fine sommerværet som vi hadde sist uke. Vi trenger det nå!

En riktig god sommer til alle våre lesere!

Bjarne

Redaksjonen i Fotbla'e består av:

Redaktør	Bjarne Stangnes bhstang@online.no	950 82 143
Journalist	Aud Mirjam Tokle Fjellhaug audtokle@gmail.com	909 44 210
Journalist	Eli Fremstad fremstadel@gmail.com	905 36 443

Neste utgave av, Fotbla'e , kommer ut ca 10.09.2020. Ta med penn/papir og ikke minst kamera på tur og del gleden med oss andre. Siste frist er 1. sept. Har du noe på hjertet så la oss få høre om det.

Norgeslekene i Fredrikstad 7. - 9. august 2020 er avlyst pga smittefaren og planlegges gjennomført i 2021.

Foreningen har egen internettside og der finnes mer informasjon om foreningens aktiviteter, linker til andre turmarsj-foreninger og de siste års utgaver av Fotbla'e.
<http://www.trondheim-turmarsjforening.org>

Minner også om at Trondheim Turmarsjforening har egen profil på Facebook. Skriv Trondheim Turmarsjforening i søkefeltet så dukker sidene opp. Lykke til!

Trondheim Turmarsjforening

Ti-trimmen og litt til sommer/høst 2020

Dag/ nr	Dato	Startsted	Merknad
Onsdag 6	10. juni	Myra Ballplass, Ugla	Ti-trimmen (Byåsen)
Onsdag 7	17. juni	Skistua	Ti-trimmen
Onsdag 8	24. juni	Lohove barnehage	Ti-trim og rømmegrøt
		Sommerferie	
Onsdag 9	12. august	Equinor Rotvoll	Ti-trimmen
Onsdag 10	19. august	Ferista friluftsbarnhage	Ti-trimmen (Byåsen)
Onsdag 11	26. august	Equinor Rotvoll	Ti-trimmen
Onsdag 12	02. sept.	Granåsen	Ti-trimmen
Onsdag	09. sept.	Rosten skole	Høstvandring
Tirsdag 13	15. sept.	Ugla skole	Ti-trimmen tirsdag
Marsjhelga	18. - 20. sept.	Utleira skole	Marsjhelga
Onsdag 14	23. sept.	Charlottenlund ba. skole	Ti-trimmen
Onsdag 15	30. sept.	Utleira skole	Ti-trimmen
Onsdag 16	07. oktober	Rosten skole	Ti-trimmen
Tirdag 17	13. oktober	Ugla skole	Ti-trimmen tirsdag
Søndag	20. oktober	Utleira skole	TV-aksjonsmarsj
Onsdag 18	21. oktober	Charlottenlund ba. skole	Ti-trimmen
Onsdag	28. oktober	Risvold*	Avslutning

*Adminbygget Risvollan Borettslag, Asbjørn Øveråsveg 1, 2. etg.

Starttid ti-trim: 18· Distanser 5 og 10 km

Startkontingent: kr. 20,-

Ti-trimmedalje i henholdsvis sølv/gull kan kjøpes etter 6/10 serieturer.

Kontaktpersoner er:

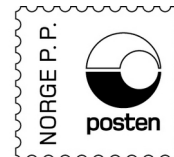
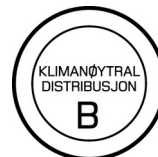
Brit Solli Isachsen: 900 63 521

Anne Mette Hybertsen: 992 94 317

Vår internettadresse: www.trondheim-turmarsjforening.org

Ferista friluftsbarnhage, Fjellseterveien 24, ved "Ferista" ovenfor Byåsen Butikksenter.

Mottaker:

Avsender:

Trondheim Turmarsjforening

Postboks 5469

7442 Trondheim

TRONDHEIM TURMARSJFORENING

Tilsluttet

Norges Turmarsjforbund

Postboks 5469, 7442 TRONDHEIM

Telefon: 900 63 521

Redaktør: Bjarne Stangnes

Trykking:

NYE OFFSET • GRAFISK PRODUKSJON • REPRO • KOPIERING
Heimdal Trykkerias

